

Sygn. akt: I C 379/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2019r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Emilia Strzelczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 lutego 2019 r. w K.

sprawy z powództwa E. G.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powódki E. G. kwotę 7.855,59 zł (siedem tysięcy osiemset pięćdziesiąt pięć złotych i pięćdziesiąt dziewięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % w stosunku rocznym, za okres od 10 marca 2018 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.210,00 zł (trzy tysiące dwieście dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kętrzynie kwotę 194,95 zł (sto dziewięćdziesiąt cztery złote i dziewięćdziesiąt pięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 379/18

UZASADNIENIE

Powódka E. G. wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 7 855,59 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10.03.2018r. do dnia zapłaty. Podniosła, że 09.02.2018r., na skutek zdarzenia komunikacyjnego został uszkodzony jej samochód marki T.. Sprawca zdarzenia miała zawartą umowę ubezpieczenia OC z pozwaną. Pozwana wypłaciła powódce odszkodowanie w wysokości 5 672,84 zł, co pokrywa jedynie część szkody. (...) rzeczoznawca wycenił naprawę pojazdu na kwotę 13 278,43 zł. Pozwana w sposób bezprawny nie zakwalifikowała do wymiany m.in. słupka. W tych okolicznościach konieczne jest zasądzenie dopłaty kwoty 7 605,59 zł oraz kwoty 250,00 zł z tytułu zwrotu kosztów poniesionych przez powódkę na wynagrodzenie za sporządzenie kosztorysu naprawy.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w Ł. wniósł o oddalenie powództwa. Nie kwestionując odpowiedzialności za zaistniały wypadek drogowy, wskazał, że w postępowaniu likwidacyjnym, niezwłocznie po uzyskaniu informacji o szkodzie, ustalił kwotę odszkodowania na podstawie kosztorysu E. na kwotę (...),84, którą wypłaciła powódce. W ocenie pozwanej brak podstaw do przyjęcia, że wartość szkody wyniosła 13 278,43 zł, a wycena została sporządzona specjalnie

na użytek postępowania. Podniosła także, że przedłożona opinia rzeczoznawcy jest dokumentem prywatnym nie może zastąpić opinii wydanej w postępowaniu sądowym.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka jest właścicielem samochodu osobowego T. (...) nr rej. (...), r. prod. 2012. W dniu 09.02.2018r. miała miejsce kolizja drogowa w wyniku, której samochód powódki został uszkodzony. Sprawca kolizji był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) S.A. z siedzibą w Ł..

(d.: bezsporne)

Powódka tego samego dnia zgłosiła szkodę pozwanemu, który w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego ustalił wartość szkody w pojeździe powódki na kwotę 5672,84 zł. taka też kwotę wypłacił powódce.

(d.: bezsporne, kosztorys E. – k. 7)

Powódka, nie zgadzając się z wysokością przyznanego odszkodowania, zwróciła się do rzeczoznawcy B. G. o sporządzenie kalkulacji naprawy. Ustalił on koszt naprawy samochodu powódki na kwotę 13 278,43 zł. Za wykonanie opinii powódka zapłaciła 250,00 zł.

(d.: kalkulacja naprawy – k. 14-19, faktura – k. 13)

Następnie powódka zwrócił się do pozwanego o zmianę decyzji, co do wysokości odszkodowania, ale ten odmówił.

(d.: bezsporne, pismo – k. 17)

Koszt naprawy powypadkowej pojazdu powódki to kwota 13 389,13 zł

(d.: opinia biegłego M. P. – k. 49)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny był pomiędzy stronami w istocie bezsporny i wynika z przedłożonych przez strony niekwestionowanych wzajemnie dokumentów. Pozwany, co do zasady nie kwestionował także swojej ewentualnej odpowiedzialności odszkodowawczej w sprawie. Sporem objęta była tylko wysokość kosztów naprawy pojazdu. Pozostałe okoliczności sprawy były pomiędzy stronami bezsporne, w szczególności okoliczności zaistnienia szkody oraz odpowiedzialność pozwanego za szkodę wynikająca z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawy. Bezsporny był również zakres uszkodzeń pojazdu powódki.

W szczególności pozwany nie kwestionował zakresu uszkodzeń wskazanego w kalkulacji sporządzonej przez B. G..

Na okoliczność ustalenia kosztu naprawy pojazdu powoda Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej M. P. (2) (opinia biegłego – k. 77-90). Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron, w szczególności przez pozwanego. Opinia jest pełna, wyczerpująca, nie zawiera sprzeczności, błędów faktycznych ani logicznych. Stąd Sąd w całości podzielił opinię biegłego.

Stosownie do zasady wyrażonej w art. 363§1 k.c., naprawienie szkody polega na przywróceniu stanu poprzedniego, chyba że poszkodowany wybrał świadczenie polegające na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej albo że za świadczeniem w pieniądzu przemawiają szczególne okoliczności. Z tej zasady, a ponadto z podstawowej normy art. 361§2 k.c., wynika również, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Z kolei stosownie do art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu

Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 zm.) i art. 822 k.c., ubezpieczyciel odpowiada za szkodę w takim samym zakresie, jak sprawca szkody.

W tym kontekście należy także wskazać, stosownie do opinii biegłego, iż proces technologiczny wykonania części jest bardzo istotny w procesie produkcji, ponieważ ma swoje późniejsze odzwierciedlenie w wytrzymałości elementów, ich jakości i trwałości. Elementy o porównywalnej jakości mogą wyglądać jak część oryginalna, jednak w użytkowaniu będą się od siebie różnić – mogą szybciej ulec zużyciu, głośniej pracować, szybciej korodować, mieć gorsze właściwości fizyko-chemiczne. Stąd użycie do naprawy części nieoryginalnych, nie pochodzących od producenta pojazdu nie spełnia kryteriów przywrócenia pojazdu do stanu przed kolizji.

Podkreślić przy tym należy, że obniżenie wartości odszkodowania mogłoby być uzasadnione jedynie wtedy, gdyby pozwany wykazał, że wskutek dokonania naprawy doszło do zwiększenia wartości rynkowej pojazdu ponad wartość jaką posiadał w chwili kolizji (vide – m.in. uchwała SN z 12.04.2012r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112, Prok.i Pr.-wkl. (...)). Pozwany tej okoliczności natomiast nie podnosił i nie udowodnił. Brak też podstawy prawnej do uzależniania wypłaty należnego powodce odszkodowania od udokumentowania przez nią kosztów naprawy. Jak już wyżej wskazano, stosownie do art. 363§1 KC, naprawienie szkody polega na przywróceniu stanu poprzedniego, chyba że poszkodowany wybrał świadczenie polegające na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej albo że za świadczeniem w pieniądzu przemawiają szczególne okoliczności. Jak z tego wyniku wybór sposobu naprawienia szkody należy do poszkodowanego czyli w sytuacji sprawy do powódki. Skoro wybrał on naprawienie szkody przez zapłatę kwoty odpowiedniej, tj. pozwalającej na pokrycie kosztów naprawy, to obowiązkiem ubezpieczyciela jest ustalenie wysokości tej kwoty i jej wypłata. Warunkiem jej wypłaty nie jest rzeczywiste przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego przez uprawnionego. O uzależnieniu kosztów naprawy od przedłożenia rachunków można by bowiem mówić wyłącznie wtedy, gdyby powód zlecił bezpośrednio pozwanemu przywrócenie do stanu poprzedniego, czego nie uczynił. Należy także pamiętać, że stosownie do art. 361§2 k.c., naprawienie szkody obejmuje nie tylko straty, które poszkodowany poniósł, ale również korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Podkreślić również należy, że Sąd dwukrotnie wzywał stronę pozwaną do przedłożenia akt szkody – pod rygorem skutków dowodowych, tj. przyjęcia zakresu uszkodzeń i zakresu koniecznej naprawy pojazdu powódki wskazanych w przedłożonej przez powódkę kalkulacji rzeczoznawcy. Pomimo wezwania sądu tego pozwany nie dostarczył Sądowi akt szkody w żadnej formie. W tym stanie rzeczy Sąd, stosownie do art. 233§2 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c., uznał zakres uszkodzeń i zakres koniecznej naprawy podane w wymienionej kalkulacji za przyznane przez pozwanego.

Odnosząc się do kalkulacji – kosztorysu pozwanego, należy wskazać, że zgodnie z art. 361 k.c., poszkodowanemu należy się każdorazowo odszkodowanie realnie związane z zaistniałą szkodą, przy której koszty naprawy w każdym wypadku są wartością indywidualną i rzeczywistą, a nie hipotetyczną. Ustalenie wysokości odszkodowania tzw. metodą kosztorysową stanowi jedynie przybliżone określenie kwoty koniecznej do naprawienia szkody i nie wyklucza wykazania, że rzeczywiste koszty naprawy pojazdu były większe. Wysokość kosztów naprawy ustalona przez pozwanego jest ustaleniem kosztorysowym, czyli ustaleniem do pewnego stopnia hipotetycznym opartym na pewnych hipotetycznych i średnich wartościach odnoszących się do kosztu zakupu części koniecznych do naprawy oraz kosztów usługi i robocizny. Rzeczywiste koszty naprawy pojazdu powódki, jak wynika z opinii biegłego różnią się zatem od wartości ustalonej przez biegłego i są zaniżone.

Wobec ustalenia kosztu naprawy pojazdu powoda na kwotę 13 389,13 zł (opinia biegłego – k. 49), wypłacone powodce odszkodowanie w kwocie 5672,84 zł było zaniżone. Stąd na podstawie powołanych wyżej przepisów uzasadnione jest roszczenie powódki o zapłatę różnicy pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem, a rzeczywistą wysokością kwoty odpowiedniej, pozwalającej na pokrycie kosztów naprawy. W tej sytuacji uzasadnione jest także żądanie powódki zasądzenia pod pozwanego kwoty 250 zł, tytułem poniesionych kosztów wykonania prywatnej kalkulacji kosztów naprawy. Oceniając całokształt sprawy należy bowiem stwierdzić, że poniesienie tego kosztu przez powódkę było obiektywnie uzasadnione i konieczne, celem prawidłowej oceny wielkości szkody, która poniosła, a która została zaniżona przez pozwanego (vide - uchwała SN z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04).

Należy jednak mieć na uwadze, iż co do wysokości zasadzonej na rzecz powódki kwoty Sąd był związany żądaniem pozwu, zgodnie z art. 321 k.p.c. Powódka w pozwie wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 7 855,59 zł. Do chwili zamknięcia rozprawy powództwo nie zostało rozszerzone.

Stąd Sąd zasądził na rzecz powódki dochodzoną pozwem kwotę w całości.

Sąd za uzasadnione uznał również roszczenie w zakresie odsetek. Stosownie do art. 817§1 KC, ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Było bezspornym między stronami, że zgłoszenie szkody wpłynęło do pozwanego 09.02.2018r., stąd odszkodowanie w pełnej wysokości winno zostać wypłacone najpóźniej do dnia 09.03.2018r. Skoro w zakreślonym terminie zostało wypłacone w zaniżonej wysokości, to w świetle art. 481§1 k.c. w zw. z art. 476 k.c. uzasadnione jest roszczenie powódki o zapłatę odsetek od pozostałej do wypłaty części odszkodowania od dnia następnego po upływie terminu określonego w art. 817§1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego stosownie do wyniku procesu. Na poniesione przez powódkę koszty procesu złożyły się zatem: opłata od pozwu w kwocie 393,00 zł, 1000,00 zł zaliczki na poczet kosztów opinii biegłego, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1800,00 zł – na podstawie §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (j.t.: Dz.U. z 2018r., poz. 265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

O kosztach sądowych, tj. brakującej części wydatków na opinię biegłego orzeczono natomiast na podstawie art. 113 ust.1 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.